

Hermanis Paukšs

LIDOJOŠIE PĪRĀDZIŅI (viencēliens)

DARBOJAS:

VECMĀMIŅA
MĀTE
SARKANGALVĪTE
RĪMA
SNAIPERE

1. skats

Māte. Sarkangalvīt!... Sarkangalvīt!...

Sarkangalvīte. Es esmu šeit, māmiņ!

Māte. Kur tu esi? Šeit?

Sarkangalvīte. Jā – šeit!

Māte. Nemānies, Sarkangalvīt – es redzu, ka šeit tevis nav! Tūlīt nāc šurp! Aiznesīsi vecmāmiņai pīrādziņus!

Sarkangalvīte. Jā, māmiņ, es tūlīt nāku – tikai uzlikšu galvā cepurīti!

Māte. Liec ātrāk, netūlājies – groziņš ir šeit!

Sarkangalvīte. Jā, māmiņ – es skrienu!

2. skats

Rīma. Smaržo pēc pīrādziņiem. Tikai nevar saprast, no kurienes tā smarža nāk. Re, kāds glīts groziņš! Paskatīsimies, vai tik tajā nav pīrādziņu... Nu protams – tajā ir pīrādziņi! Veseli trīs! Tieši kā man nolikti! Ņemšu groziņu, nesīšu mājās, uzlikšu visus trīs pīrādziņus uz sava skaistā šķīvīša un apēdīšu!

3. skats

Sarkangalvīte. Māmiņ!

Māte. Vēl tu neesi aizgājusi?

Sarkangalvīte. Es nevaru atrast groziņu ar pīrādziņiem!

Māte. Kā? Tepat taču bija jābūt!

Sarkangalvīte. Nav.

Māte. Tā! Nav! Un viss tikai tāpēc, ka tu vienmēr tik neciešami tūlājies! Tūlīt atrodi groziņu un aiznes vecmāmiņai pīrādziņus!

Sarkangalvīte. Bet kur lai es tos meklēju?

Māte. Kur gribi. Tevis dēļ groziņš pazuda, tev tas arī jāatrod. Jā vecmāmiņa paliks bez pīrādziņiem, bet es – bez groziņa – dabūsi pērienu! Skaidrs?

Sarkangalvīte. Skaidrs.
Māte. Tad meklē!

4. skats

Snaipere. Sveika, Sarkangalvīt! Ko tu te meklē?
Sarkangalvīte. Labdien. Es meklēju groziņu ar pīrādziņiem. Bet kas tu tāda esi? Vai tik groziņš nav pie tevis? Un kā tu vispār zini, ka mani sauc par Sarkangalvīti?
Snaipere. Atbildēšu no otra gala. To, ka tevi sauc Sarkangalvīte, zina visi. Tava groziņa pie manis nav. Bet pati es esmu snaipere. Tāpēc, ka trāpīgi šauju. Vai gribi, lai palīdzu tev sameklēt groziņu?
Sarkangalvīte. Gribu.
Snaipere. Redzi – te ir pēdas. Dosimies pa tām!
Sarkangalvīte. Dosimies!

5. skats

Vecmāmiņa. Ei! Man laiks ēst! Kur ir mani pīrādziņi?
Māte. Mazliet pacieties! Sarkangalvīte drīz tev tos aiznesīs!
Vecmāmiņa. Nu bet ātrāk taču!

6. skats

Snaipere. Stāt! Kas tu esi? Ko tu tur nes?
Rīma. Es esmu rīma! Nesu groziņu ar pīrādziņiem!
Sarkangalvīte. Atdod! Tai ir manas mātes groziņš un manas vecmāmiņas pīrādziņi!
Rīma. Kā tu vari to pierādīt?
Sarkangalvīte. Es... es nezinu...
Rīma. Ja nezini, tad pastāvi un padomā! Es tikmēr iešu uz savu mājiņu, izņemšu no plaukta savu skaisto šķīvīti, uzlikšu uz tā pīrādziņus un apēdīšu! Atā!

7. skats

Vecmāmiņa. Ei! Vai man vēl ilgi būs jāgaida uz tiem pīrāgiem?
Māte. Nu vai tad tu nemaz vairs nevari paciesties?
Vecmāmiņa. Nu mazliet jau vēl varu!
Māte. Tad pacieties! Sarkangalvītei kuru katru brīdi ir jābūt!
Vecmāmiņa. Posts ar tiem bērniem...

8. skats

Snaipere. Nu? Vai izdomāji, kā pierādīt?
Sarkangalvīte. Vēl ne.

Snaipere. Bet es redzu, ka rīma jau ir uzlikusi uz sava skaistā šķīvīša pirmo pīrādziņu.

Sarkangalvīte. Šausmas! Viņa to apēdīs!

Snaipere. Es varu viņai to aizšaut prom.

Sarkangalvīte. Bet vai tu vari aizšaut tā, lai pīrādziņš iekristu vecmāmiņas bļodā?

Snaipere. Jāpamēģina.

Sarkangalvīte. Pamēģini!

9. skats

Rīma. Vai!... Pīrādziņ!... Kurp tu aizlidoji?... Pīrādziņ!... Nu nekas – man vēl ir divi pīrādziņi – ēdišu citu!

10. skats

Māte. Nu? Vai Sarkangalvīte ar pīrādziņiem atnāca?

Vecmāmiņa. Sarkangalvīte neatnāca! Bet atlidoja viens pīrādziņš! To es apēdu! Gaidu nākamo!

Māte. Kaut kāds ārprāts...

11. skats

Sarkangalvīte. Tas tev izdevās! Mēģini šo joku atkārtot!

Snaipere. Labi.

12. skats

Rīma. Vai!... Atkal aizlidoja!... Kāda nelaime!... Izrādās, ka šitie nav parastie, bet gan lidojošie pīrādziņi!... Tā taču es palikšu neēdusi... Nē – viens pīrādziņš man vēl ir! Likšu to ātri uz sava skaistā šķīvīša un rīšu nost, kamēr tas vēl nav aizlidojis!

13. skats

Māte. Ei!

Vecmāmiņa. Ko vajag?

Māte. Vai Sarkangalvīte atnāca?

Vecmāmiņa. Nē! Sarkangalvīte neatnāca! Toties atlidoja vēl viens pīrādziņš!

Māte. No kurienes?

Vecmāmiņa. Nezinu! Es neprasu! Es ēdu!

Māte. Jā – labu ēstgribu...

14. skats

Sarkangalvīte. Tu patiešām esi snaipere! Aizšauj vēl trešo pīrādziņu, un tad nekas vairs nebūs jāpierāda!

Snaipere. Lai notiek!

15. skats

Rīma. Vai!... Arī šis aizlidoja!... Ko lai es tagad daru?... Es taču nomiršu badā!

Sarkangalvīte. Atdod groziņu, tad dabūsi pīrādziņu!

Rīma. Vienu?

Sarkangalvīte. Vienu! Bet, ja neatdosi groziņu – tad paliksi vispār bez pīrādziņiem?

Rīma. Labi – ņem – groziņus es tik un tā neēdu...

Sarkangalvīte. Paldies!

Rīma. Paldies man nevajag – man vajag pīrādziņu!

Sarkangalvīte. Pagaidi – man taču jāaiziet tam pakaļ!

Rīma. Bet tad ātri!

Sarkangalvīte. Nu protams! Cik visi gan ir nepacietīgi – taisni šausmas!

Snaipere. Nav tiesa – es esmu ļoti pacietīga!

Sarkangalvīte. Tad tu dabūsi skaistāko pīrādziņu.

Snaipere. Jauki. Gaidu!

16. skats

Vecmāmiņa. Paldies! Man pietika! Pasaki tiem pīrādziņiem, lai šurp vairs nelido!

Māte. Labi! Pateikšu!... Galīgi jukusi... Ja tā turpināsies, būs jāsauc ārsts...

Sarkangalvīte. Tā – pīrādziņi vecmāmiņai ir nogādāti – te būs groziņš – es arī gribu pīrādziņus!

Māte. Protams, Sarkangalvīt – te tev būs trīs pīrādziņi! Es tagad iešu pēc visiem tiem uztraukumiem mazliet atpūsties, tu tikmēr paēd...

Sarkangalvīte. Jā, māmiņ – paldies tev!

17. skats

Sarkangalvīte. Lūk – te – mums katrai pa pīrādziņam!

Snaipere. Paldies!

Rīma. Bet, ja nu arī šis ir lidojošais?

Snaipere. Pamēģini ēst – tad redzēsi!

Rīma. Nē! Nav lidojošais! Garšīgs...